

vundet almindelig Tilslutning, at der her indvindes nogen Besparelse.

Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget og dets Behandling i Folketinget har været Genstand for Opmærksomhed ogsaa i dette høje Ting, saa at jeg i nogen Maade kan fatte mig i Korthed, men jeg vil dog omtale den Bestemmelse, som har vundet Tilslutning i Folketinget, at man til § 51 i den nugældende Lov af 30. Juni 1922 føjer som nyt Punktum: „For Udbetaling af Naadensaaret kan ændrede Regler gives ved kgl. Anordning.“ Denne Bestemmelse tilsigter at bane Vejen for en eventuel Udbetaling af Naadensaaret for de Præster, som efter den gældende Lov endnu ikke har faaet eller kunnet faa det udbetalt. Nu er det saaledes, at Naadensaaret for de Præsters Vedkommende, som har saadant til gode, udbetales ved Forflyttelse. Hvis man først skal have Naadensaaret udbetalt, naar man tager Afsked fra sit Embede, maa man, hvis man vil oppebære Pension fra Afskedigelsesdatoen, nøjes med en Trediedels-Naadensaar. Det har vakt Uvillie mellem Præsterne, at Forskellen mellem dem indbyrdes i den Henseende var saa stor, saa at den Præst, der efter Ønske bliver forflyttet til bedre økonomiske Kaar, vandt den Fordel, at han kunde faa Naadensaarets Tilgodehavende udbetalt og gøre det frugtbringende for sine Børn eller paa anden Maade, medens den Mand, der led den Skuffelse ikke at blive forflyttet, oven i Købet skulde vente med Naadensaarets Udbetaling og, naar han skal have det ved Afgang, da skulde have det i ringere Form end den lykkeligt forflyttede Kollega. Hvis der kan banes en Vej for at faa Penge nok til Udbetaling af Naadensaaret, som man ikke skal til Bevillingsmagten med, skulde den Bestemmelse, der nu foreslaas indført i § 51, aabne Udvej for, at en bedre Naadensaarsudbetaling fremtidig kan gennemføres. Enkeltheder vedrørende Sagen kan der ikke fremsættes noget om i Øjeblikket, de vil blive taget under Overvejelse i Ministeriet, saa snart denne Ændring til § 51 maatte blive vedtaget og gaa ind i Loven.

Stegger Nielsen: Disse Lovforslag om Folkekirkens Lønningsvæsen, dels i København og Frederiksberg, dels udenfor København, maa siges at være Lovforslag, der ikke direkte berører Staten, idet de hovedsageligste Udgifter derved er begrænset til de enkelte Menighedskredse. Men fælles Berøringspunkter for Statens

og Folkekirkens Tjenestemænd er jo, at begge Fraktioner oppebærer Dyrtdids- og Konjunkturtillæg efter samme Regler og ligeledes Pension. Derfor er det en selvfølgelig Ting og Aarsag til, at disse Forslag er stillet, at Folkekirkens Tjenestemænds Forhold bringes i Overensstemmelse med de ændrede Regler, der er foreslaaet med Hensyn til selve Tjenestemandsløven. Det er selvfølgelig, at Præsterne stilles under de samme Nedskæringsvilkår som alle andre Tjenestemænd, hvilket ogsaa sker derved, at de afser de tre Portioner af Dyrtdidstillæget og de 10 pCt. af Konjunkturtillæget og selv skal indbetale yderligere $\frac{1}{2}$ pCt. til Pension. Men noget ganske andet er — det er jo i øvrigt ikke nogen ny Praksis —, at man, hvis det har vist sig, at der i en Lov findes Urimeligheder, da søger at rette disse, naar denne Lov tages op til Revision. Det gør man indenfor alle Grene af Lovgivningen. Og det har vist sig, hvad der vil være min Begrundelse til at anbefale disse Forslag, at Præstelønningsloven af 1919 paa flere Punkter er uheldig. Klassedelingen af Embederne har gjort sit til, at der er blevet en stærk Trang til og Hang til at søge Forflyttelser ude i Menighederne. Og jeg anser det for meget uheldigt, at en Præst, naar han netop er blevet godt indlevet med sin Menighed og har faaet sit Arbejde i god Gænge, er henvist til at søge bort, hovedsagelig af økonomiske Grunde. Derfor har man søgt at fjerne dette, der altsaa berører selve Gerningen, er til Gene for denne, og det er det, der hovedsagelig skal begrunde den Sammenlægning af 2den og 3die Klassen Embederne, som her foreslaas.

Naar man nu fra flere Sider vil hævde, at der her for flere Præsters Vedkommende foretages en Lønforbedring, skal det altsaa siges, at dette Forslag om en Forbedring for denne enkelte Klasse af Præster, der efter min Mening blev for daarligt placeret — et meget rigtigt Udtryk: „for daarligt placeret“ — ved Lønningsloven af 1919, hovedsagelig fremsættes, fordi det har vist sig, at denne forkerte Placering har været til Hinder og Gene for selve Gerningen. Det har da ogsaa vist sig, at Lovgivningsmagten har haft Syn for dette, idet der paa de senere Aars Finanslove er givet Præsterne i flere Byer en ekstraordinær Befordrings- og Kontorholdsgodtgørelse. Det tyder jo paa, at man har indset, at Loven af 1919 ikke dækkede fuldstændig over det, man oprindeligt havde tænkt. Hertil kommer, at der